

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico. 2.—Estranger. 2'50.

JUHEUS

o s' ha acabat la rassa dels juhéus, ni es fácil que s' acabi may. Com mes aném mes forsa y mes prestigi s' atribuheix á la moneda. Ab molta rahó s' ha dit que 'l diner es lo rey del món. Y ab igual rahó pot afirmar-se que 'ls reys del diner son los juhéus. Conseqüència lògica é immediata: los juhéus

son avuy los únichs soberans. Batejats ó sense batejar, aixis construheixin sinagogas com fatxadades de catedral, los juhéus de la Banca ab sos poderosos elements pecuniaris y ab la seva falta d' escrípuls de conciencia y ab las sevas tragaderas horribles s' ho xuclan tot. En l' espay, com los aucells de presa, ¡ay del pobre moixonet que 's posi al alcans de las sevas urpias! En lo mar com los peixos grossos: ¡ay del desventurat peixi minutí que s' hi arrambí!

No son mica perillosos los juhéus moderns per las nacions ricas y prósperas, treballadoras y ben administradas. Aquestas tenen medis sobrants de presservar-se de las sevas assetxansas. Pero en cambi las débils, las endarreridas, las mal gobernadas ¡infelissas!... aquestas no s' escapan per mes esforços que fassin, de sucumbir espremdas, entre las nervudas mans dels magnats de la sinagoga.

Espanya 's conta en aquest número. Fa temps que viu de la trampa, y 'ls juhéus la tenen agafada pel ganyot y al sacudirla ab feresa, li fan cruixir los ossos. Lo dia que la deixin anar no li quedarà una gota de sanch, ni una articulació á puesto.

Aixis ho han volgut, aixis ho han disposat los guberns monárquichs, al entregarla inerme á uns enemics tan desalmats, tan implacables, tan avariciosos.

¿Qui sino 'ls juhéus van produhir las últimas baixas de la Bolsa?

De París venia la onada que tan grans naufragis va ocasionar, y l' onada la produhia 'l buf poderós de 'n Rostchild. Allá s' alsava y desde allá s' anava atansant fins á estrellarse en las platxas espanyolas, esmicolant lo nostre crédito, xuclantse mil petites fortunes que 's trobavan desprevingudas. ¡Quants infelissos que tractaren per tots los medis de posarse á salvo, no tingueren temps de conseguirho!

¿Y qué ha fet lo gubern per evitar tan terribles desastres?

Escoltar á Samuel, lo juhéu espanyol, y transigir

ab Rostchild, lo juhéu de Paris. Amansir á las fieras tirantlos nous trossos de carn arrancada al cos de la nació. Concedirlos tot lo que demanavan, á cambi de un petit moment de respir.

Aquí 'ls ferro-carrils, construhits en sa gran majoria ab capitals extrangers, son dolents y cars, motiu pel qual no reditúan lo que en altres paissos mes actius y mes atents á las necessitats de la civilisació moderna. Las empresas han de situar grossas sumas de diner per pagar las accions y obligacions en l' extranger domiciliadas, y com l' estat dels cambis fa 'l giro sumament oneros per las companyias ¡quin recnrs han trobat pera sortir del pas?

Un medi molt senzill: carregar un 12 per cent las tarifas de transport y 'ls preus de passatge. Aixó demanaren y aixó 'ls ha sigut concedit pel gubern, mediant l' assentiment dels peixos grossos de tots los partits monárquichs, los quals tan poch se cuydan de vetllar pels interessos del país, y en cambi no déixan de acudir cada cap de mes á firmar las nóminas en sa calitat de concellers retribuïts de las empresas favorescudas.

Perque no 'ls faltin unas miserables engrunas, entregan tota la fornada als juhéus de la Banca... y 'l país que dejuni

Naturalment, ab aquet cop la bolsa s' ha reaccionat. Pero las victimas de la baixa, los naufrechs de la catástrofe per la baixa produhida, ja no 's reaccionan. Son morts y colgats y ja fan malvas.

En cambi 'ls juheus que van beneficiar la cayguda dels fondos públichs, ara fan negoci seguir ab 'l alsa.

Per ells tot es sustancia. Tenen la paella pél mànec, y giran la truyta á la mida del seu gust.

Ara veurán com la baixa tornarà á venir quan á n' ells los convingui que torni, que será quan s' haurán després del paper que manipulan. Llavoras tindrem los fondos més avall que may, no haventse lo grat res en aquest sentit, y en cambi continuarà subsistint la facultat de carregar un 12 per 100, las tarifas dels ferrocarrils

Total: dugas malalties plegadas en lloch de una.

Y aixó durará fins que 's trobi un altre medi de produhir de nou un' alsa ficticia.

Tal vegada un ministre poch escrípuls empleará 'ls fondos del Estat en fer negocis de Bolsa ab tal ó qual companyia més ó menos Trasatlántica.

Tal vegada per acabar de favorir á la companyia que 's presti á efectuar la jugada, li dirá:

—De aquí en avant t' autorisaré per carregar un 60 per 100 sobre 'l preu del passatge dels funcionaris del Estat.

Després de tot, lo país es manso, y totas las iniquitats se li poden fer impunement.

Y per coronar la festa vindrá de nou lo gran juheu de Paris y dirá:

—Fá una pila d' anys qu' estich explotant las minas de Almadén, que vaig adquirir per una bicoca. En la explotació de aqueixas minas, los operaris hi deixan la dentadura, y en cambi las mévas dents s'

esmolan cada dia més. Aixó vol dir que dintre de tres ó quatre anys termina 'l contracte que tinch fet ab lo gubern, y que jo desitjo que aquest contracte 's renovi á lo menos per un sigle. Digui 'l gubern si accedeix á la méva pretenció. Y en tot cas, sápigas que de no accedirhi, jo no tindré altre remey que declararli guerra á mort. ¡Y ja sab lo gubern espanyol com las gasto!

Y veurém de nou al gubern posant á la nació als peus del orgullós juhéu. Aquest anirà adquirint més forsa, com més sustanciosos sigan los bossins que se li concedeixin, y á major forsa, ja se sab: més duras han de ser las sévas apretadas.

¡Ah!... ¡A quin estat de miseria y de oprobí hem arribat per culpa de las nostras culpas!

Las classes acomodadas que cap cas feyan de las ideas politicas, quan las ideas politicas se ventilavan; qu' escoltavan com qui sent ploure, las predicacions democráticas; que miravan ab la major indiferencia las tráficadas electorals realizadas sistemáticamente pels partits monárquichs, ara s' ho comensan á trobar. Las mans dels juheus se 'ls fican á la butxaca y es inútil que demanin ausili.

Los que haurian de prestarlos ajuda están en tractes ab los juheus; son los seus auxiliars més decidits.

Es més: si 'ls juheus fan lo que fan, es perque 'ls que deurian evitarho ho consenten y se 'n aprofitan. P. K.

Nocedal ha pronunciat un discurs á propòsit de la ley sobre 'l descans dominical.

Y molts diputats de la majoria l' han aplaudit plens d' entusiasme, olvidantse de que 'l partit en que militan porta 'l títol de conservador liberal.

¡Per quants y quants conservadors el liberalismo es pecado!

Pecat lo liberalisme es per ells ó cosa aixis; pero no es pecat, en cambi, fer la ruina del país.

Lo duch de Tetuán, ministre d' Estat, pintat per ell mateix:

Quan de la nit al demati va abandonar las filas sagastinas, digué molt formalment que ho feya perque 'l partit fusionista no era amant de las economias.

Donchs ara qu' está ab los conservadors, al veure

que una comissió parlamentaria tractava de rebaixar lo presupost del seu departament, ha mogut una saragata, que ab una mica més la situació se'n va a ca'n Taps.

Aquí tenen retratat a l'home de las economias.
¿No es veritat que no economisa res? Ni la formalitat, ni la conseqüència ni 'ls papers ridiculs.

Lo célebre Prius, arcalde de Reus, va estar un quant temps malalt, y l'ajuntament d'aquella ciutat va quedar convertit en una bassa d'oli.

Pero 's posa bó 'l Sr. Prius, y tot seguit torna a empuñar la vara, y lo primer que fa es destituir a tots los empleats nombrats per la corporació municipal, en us del seu dret, durant la malaltia del arcalde.

Y ja torna a haverhi disgustos, mal temps y saragata.

Está vist: quan lo Sr. Prius está malalt, la ciutat bona: pero aixis que 'l Sr. Prius torna a estar bó, la ciutat se' posa malalta desseguida.

Lo qual vol dir que hi ha arcaldes de real ordre que son pitjors que una epidemia.

S'assegura que l'emperador Guillelm de Alemania está sufrint un atach d'enagenació mental.

Si la notícia resulta certa, ¿a qué queda parada la teoria del dret diví?

¿Deu omnipotent ungint a un boig com a representant seu al davant de un gran imperi?... ¡Vaya una broma!

Los representants del comerç de Barcelona que van anar a Madrid a gestionar contra lo real decret establiment las sonas fiscals, no van trobar un sol diputat catalá que 's prestés a acompanyarlos, secundant sas justas aspiracions.

Los diputats de Barcelona, ni a Madrid se trobavan.

Aprenqui 'l comerç a mostrarse indiferent en las llyuytas electorals.

Santa trampa beneyta impera com a reyna y soberana de las urnas, quan en lo cos electoral predomina la benaventurada Santa Indiferencia.

Y de aquells polvos surten aquestas fangueras; y de aquella apatia del país surten aquestas sonas fiscals y aquestas desconsideracions dels diputats que al cap-de-vall, res deuen als electors, y en res y per res velen servirlos.

Ja ho sabém.

Segóns las teorías conservadoras, un ministre pot treure 'ls fondos que 'l govern té en dipòsit en un establiment de crédito y deixarlos a la mida del seu gust a una empresa particular.

Tal es lo que ha fet en Romero Robledo, extrayent cinch milions del Banch d'Espanya y deixantlos a la Companyia Trasatlántica.

En las Corts, totas las minorias se li han tirat a sobre; pero en Cánovas l'ha defensat, y 'ls diputats de la majoria han acabat per absoldre 'l de tota culpa y macula de pecat. Molts dels diputats de la majoria han votat a disgust, pero han votat, absolvendo.

En Sagasta ha tingut una frase terrible:

—¿Ab quin dret processarén a un ajuntament, quan no tinga la caixa en lo siti que la lley prevé?... La pregunta no té resposta.

Pero la lley conservadora es aixis: als ajuntaments enemichs se 'ls aplica ab tot rigor: ab los ministros de l'olla no hi té res que veure.

A conseqüència del debat del Congrés se dona per mort a n' en Romero Robledo.

—No es veritat—dirá 'l pollastre antequera—estich ferit de tot arreu, tot lo meu cos es una nafra; pero conservo intactas las barras.

Y 'l barrám me basta per governar, y anar trayent milions del Banch y anarlos deixant a las Companyas que a mí 'm dongui la real gana.

¡La Trasatlántica, aprofitantse dels milions del Estat, que 'n Romero Robledo treu del Banch d'Espanya!

¡Quin tema per un article, que podria insertarse en la Semana popular ilustrada!

Es la Semana popular ilustrada, un periódich que a costa de grans sacrificis pecuniaris ve sostenint la casa López, en defensa de la moral y de las bonas costums y ab lo propòsit deliberat de fer una competencia rabiosa als periódichs impios, entenenentse per impios als que sustentan ideas adelantadas.

¡Tira peixet!... També 'n faria jo de Semanas populares ilustradas, si 'n Romero Robledo comensava a treure milions del Banch d'Espanya per deixar-me 'ls.

CARTAS DE FORA.—Ja hem arribat poch menos que al temps del absolutisme, y en proba de aixó no hi ha més que preguntar que passa a Girona en las oficinas de la Delegació de Hisenda y secció de Contribucions.

Donchs res. Una friolera. Ja no 's respecta res: ja no 's deixa que 'ls Notaris pugan actuar quan algun ciutadà 'ls requireix: en la Administració de contribucions fan lo que 'ls dona la gana, y per convencers de aixó no hi ha més que llegir la premsa gironina.

Lo rector de Sant Joan de Conillas nos ha declarat guerra a mort. Proba de aixó las excomuniions que l'ensa sobre 'ls lectors de LA CAMPANA y 'ls consells que dona als seus feligresos en lo sentit de que no vagin a donar res en cap establiment que sápigam que la tingan. «En lloch de LA CAMPANA, los diu, mes val llegir la Butlla de la Santa Crusada.» Y 'l infelís no veu que la Butlla es molt mes cara y no es tant amena.—Un altre consell que 'ls dona: «En la casa de Deu deveu estarhi ab comoditat y ben assentadets.» Tot pels tres céntims que conta del lloguer de las cadiras. ¡Quina gana!

Lo rector de Vilassar de Mar las empen contra 'ls joves que van pels carrers a veure las noyas macas, calificantlos de perdularis y als seus pares de butxins, pretenent que deixan matar la seva anima. Una pregunta: ¿Creuhen mes criticable que uns quants joves vagin pels carrers a veure alguna noya ó que un home sense ser casat tingui una dona a casa seva?

De Lavit m' escriuhen que 'l dia 19 del actual set ó vuyt Josephs celebravan tranquilament la festa en lo café de 'n Met, obsequiant a uns quants convidats, quan de repent se presentá l'arcalde acompanyat de tres ó quatre homes armats ab carrabinas, prevenint al cafeter que havent tocat dos quarts de deu, tirés a aquella gent al carrer y tanques la porta. Haventse negat a accedir a las súplicas del industrial, que demanava una mica de tolerancia per ser una festa extraordinaria, los Josephs y 'ls convidats continuaren la festa en la plassa publica y allí continuavan, fins que se senti un tiro a alguna distancia, y reparasque l'arcalde y 'ls seus acompanyants de las carrabinas, fentlos alisar de un a un y mostrant la pretensió d'escorcollarlos. Aixó ha passat en un poble del Panadés: no vaja a creure, algú que haja ocorregut entre alguna tribu de la Cafreria.

Lo 19 de mars se trobava un home en lo Café Nou de Sant Quinti de Mediona. Se li presentaren dos homes y donantli una empena 'l tiraren fora del café. Aquests dos últims eran, per lo vist, mossos d'Esquadra; pero anavan de paisá y no portavan cap insignia.—Un cop a fora pretenian que 'ls seguis, y negants 'hi l'altre, de una estirada al bras lo tiraren a terra. Llavors un dels mossos agafantlo per la cama, digue al altre:—Agafali l'altra cama, que l'arrossegaram.—Algunas personas allí presents censuraren un procedir tan brusco, y un dels mossos contestá:—Igual arrossegaria a vosaltres que a n' ell si tant convenia.—Y en lo curs de la qüestió fins manifestaren que tenian carta blanca per tot.—Entreguem aquest fet a la consideració de las autoritats y sobre tot a la del comandant de Mossos d'Esquadra. No crech que puguin tenir cap interes en que 'l Cos de Mossos torni a adquirir la trista celebrat que tenia en vigílias de la Revolució de Setembre.

QUÍ NO TÉ RES QUE FER...

QUEST any lo Carnaval ha durat més que 'ls altres; quan menos ha tingut una segona part. Uns quants trovadors sense guitarra, vestits de paisá, s'han traslladat aquests dias a Manresa, com qui vá a Sant Mus, y allí, ab tota la serietat imaginable, han organissat un certamen, una especie de concert vocal, que no ha tingut altre

objecte que redimir a Catalunya y passar tres dias alegrement.

Sembla que l'autoritat s'ha mirat la cosa ab indiferencia, suposant que 'l congrés de Manresa no portava malicia; pero a bon segur que si hagués pensat que allí s'donarían notas tan agudas y s'exposarían plans tan trascendentals, hi hauria enviat un parell de guarda-paseos pera tenir los catalanistas a rotllo y ficals 'hi dissimuladament la por al cos.

¡Si se n'han dit allí de cosas grossas! Semblava talment que jugavan a qui se la empresaria mes estranya. S'alsava un apóstol catalanesch y demanava que 'l poder estigués representat a Catalunya per un príncep de la sanch.

—¿De quina sanch?—preguntava un de la esquerra: —¿ha de ser blava ó qué?

—Lo color es indiferent: la qüestió es que aquí tinguem un príncep pel nostre us particular.

Un altre, equiparantse modestament ab Pelayo, comparava 'l saó de sessions del Congrés, ab la gruta de Covadonga.

Un altre exigia que 'ls mossos de la esquadra s'fessin càrrech de tots los castells y fortalesas de Catalunya, y que en lo nostre territori no hi hagués sino soldats ab barret de copa y espadenyas.

Inmediatament sortia una veu que demanava que 'l capitá general usés barretina.

Un altre volia que tots los nostres empleats parlessin en catalá; desde 'l príncep de la sanch en qüestió, fins al butxi.

Y vinga llegir discursos y més discursos. Hi havia orador que 'ls portava en un cove, porque a la butxaca no li cabian.

Quan l'orador s'havia despatxat al seu gust, los demés aplaudían y aprobavan immediatament tot lo que havia proposat.

Derrera d'ell se'n alsava un altre; entussiasme, aplausos y aprobació definitiva.

Y entussiasmantse y aplaudint, van passar honestament un demati y dugas tardes, acabant la feyna ab l'aprobació d'una especie d'ordenansas que donarán molt que pensar als ministros de Castella.

D'ellas se desprén que 'l dia que aquets plagas s'apoderin del mando, tot aixó de las lleys y l'administració s'girará com una mitja.

¡Abur imposicions del centralisme! ¡adiós traficas madrilenyas!

De pessetas, ni se'n parlará: tot serán lliuras, sous y diners.

La llengua catalana será la oficial, la única, obligatoria per tothom. Fins los capellans haurán de dir la missa en catalá; de modo que al acabarla, en lloch de dir: *Ite, missa est...* diran: *Ja podeu tocar pipa ó S'ha acabat lo bróquil.*

Las vias férreas que atravessin la frontera, serán del govern de Madrid: nosaltres no més possehirém las que no surtin de Catalunya, com verbi gracia 'l carril de Sarriá.

Las institucions fonamentals de nostra terra serán los Jochs florals, lo soma ent y 'l ball de bastons.

Finalment, lo Banch d'Espanya haurá de plegar, porque llavors aquí tothom tindrà autorissació per fer-se 'ls bitllets que necessari pel seu gasto.

Aquest reglament ó constitució ó lo que siga no será etern ni inviolable: cada dia podrá ser reformat, y tots los ciutadans disfrutaran del dret de modificarlo a la mida del seu capritxo.

Hi haurá sufragi universal, ab un vot per cada cap de casa; pero en las casas en que no hi ha cap ni centener, naturalment, no podrá votar ningú.

Aquí tenen resumit, pam ensá pam enllá, lo resultat de la excursió a Manresa.

Diu que cada any tenen ganas de ferne una, canviant la localitat: aixis, ab pochos quartets y sense ofendre a ningú, veuran terra y 's distrauran una mica.

A Barcelona, tot ab tot, l'acte, ó millor dit lo saynete en tres actes, dels catalanistas, no ha causat la impressió que molts profetissavan.

Certas personas s'ho prenen en serio, y creuhen ab admirable bona fé qu' en lo moment menos pensat va a succehir alguna cosa.

Pero otras se'n riuhen descaradament, y son d'opinió que per ara no hi ha necessitat de fer provisions d'arros y bacallá, porque sospitan que 'l dia del copes molt lluny.

Un desbaratat fins se va atrevir a dirme: —¿Sab qu'es tot aquesta saragata? Interessos particulars y ambicions mal encubiertas. Aixó no es res més que una intriga de 'n Guimerá, per veure si 'l fan comandant de municipals.

FANTÁSTICH.

VARIACIONS

A Madrid tothom s'afanya buscant no sé quants milions; que han pres, no sé de quin modo, lo cami de no sé ahont. Si per un rellans los veuhen —de lo qual ne dupto molt— ja 'm farán vostés l'obsequi de dáls tantas expressions.

La bolsa puja:—¡Aleluya!
La bolsa baixa:—A plorar.
Torna a pujar:—¡Cants y grescal!
Torna a baixar:—Cris y planys...
Si la bolsa no procura estar quieta, la vritat, aixó de ser canovista aviat no 's podrá aguantar.

A Paris cada mitj' hora reventa un petardo... ó dos.
—¿Veyeu com aquí no passa?— diu lo govern, tot cofoy.
Just: aquí no hi ha petardos, pero ¿no es mil cops pitjor que hi haja en Cos, en Romero en Tetuán y 'l del llorón?

¿Saben alló dels cruceros, que 'ls van trobar rovellats? Pues diu que tot es mentida, que son d'alló més sa'aus. Y ho crech aixis: sent de ferro, ¿per qué s'han de rovellar? ¿y 'l oli, per quan se guarda? Aixó tot s'arregla untant.

Diu que l'Ajuntament pensa celebrá una exposició.
—¿De qué té de ser?

—D'higiene.
—¡Y ara!
—Es lo que diu tothom.
—Y en quin local pensa ferla?
—En un local molt hermós: ¡a la riera de 'n Malla!
—¡Qué diu!

—A sota d'un pont.

C. GUMÁ.

A viat sortirá:

ART DE FESTEJAR

Per O. GUMÁ ab dibuixos de M. MOLINÉ

ECOS DE FRANSA

GRANS escàndols en algunas iglesias de Paris.

De un quant temps ensà alguns predicadors, principalment jesuïtes, l'han donada en exacerbar los sufriments de las clases treballadoras, predicant lo socialisme catòlich, y convertint la Càtedra del Sant Esperit en

tribuna de club, desde ahont se desfogan, ab la seguretat de que ningú ha de atrevir-se a tornarlos la pilota.

Pero no contava 'l predicador de la iglesia de Saint Merry ab que la indignació al últim ve que 's desborda. Y aixó es lo que va succehir, á lo millor de un discurs insensat, com casi tots los que 's pronuncian desde 'l cubell espiritual.

La multitud va interrompre al predicador: las cadiras van anar enlayre, van apagarse 'ls ciris y 'l gas, y alguns devots que al entrar á la iglesia portavan la crisma sencera, al sortirne ja la tenian rompuda.

Escenas idénticas van ocórrer pòchs dias després en la iglesia de Sant Joseph de Belleville. Dos ensofanats sos'enian una conferencia de controversia, fent la comedia mes xocarrera que puga imaginarse. Tot de un plegat ressona 'l crit de «Visca la Commune! ¡Abaix los jesuïtas!» Y mentres los esquilats entonavan la Marsellesa, contestavan los llanuts ab insults y cants religiosos.

Prompte uns y altres van arribar á las mans, produhintse una saragata de cent mil presbíteros.

Lo govern republicà ab molt acert ha amenassat ab tancar totas las iglesias en las quals los predicadors se fiuin ab llibres de caballeria.

Si á Espanya 's prenha una disposició per l' istil, prompte no hi hauria ni una sola iglesia oberta.

La explosió de petardos ha tingut á Paris un lúgubre coronament ab la màquina infernal que va estallar l' altre dia en una casa del carrer de Clichy. La explosió sigué tan formidable, que tot l' edifici quedá quartejat de dalt á baix en las parets mestres. Los envans s' esmicolaren, los mòbles quedaren triturats, de vidres no 'n restá ni un de sencer.

Vuit ó deu ferits, alguns d'ells molt graves, han pagat las conseqüencias de aquesta salvatje hasanya.

En lo quint p's de la casa hi vivia Mr. Bolot, fiscal que acusá als anarquistas durant los successos del primer de Maig de l' any anterior. Es indubtable que l' atentat anava dirigit contra aquest funcionari públich. Donchs bé, perque 's vegi la iniquitat dels procediments anarquistas, Mr. Bolot aquella nit no havia dormit á casa seva, y al ocórrer al demati la explosió encare no hi era. Las víctimas son totas gent pacífica, contants hi modestos menestrals y fins alguns honrats treballadors.

Aquestas conseqüencias aumentan mes y mes l' odiositat de aquesta classe de crims, que ni siquiera esculleixen á las víctimas dels ressentiments dels que 'ls perpetrán.

La ciutat de Paris está indignada. Lo govern ha dictat midas enérgicas contra 'ls autors de aquestas villanias; pero de segur que la indignació popular lo dia que descubris á qualsevol dinamiter, ni temps donaria á la justicia per exercir la seva missió.

Un tal Ravachol, á qui s' atribuheix la comissió de una gran part de las explosions, ha caygut en poder de la policia, després de un sens fi de pesquissas, que havian resultat infructuosas.

Es precis que 's fassi un dur escarment. Fins los socialistas mes avansats anatemitisan aquest sistema terrorífich. Una cosa es la defensa de las ideas, y una altra cosa molt distinta la perpetració de crims tan cobarts com infames. Los petardistas se colocan fora de totas las lleys socials.

J.

A sigut anulada pel Congrés l' acta de Tarrassa.

¡Que s' hi farà!

En la lluyta electoral, vots son trunfos per guanyar un acta. Pero si l' acta la guanya un republicà, al Congrés monárquich vots son trunfos, per ferli perdre.

En vista del mal estat de las cosas d' Espanya, gracias á las torpesas inconcebibles del govern, vaig sen-

tir aquest dia en boca de un botiguer una frase que m' apressuro á reproduhir:

—Vaja—deya—jo crech que no anirém bé, fins y á tant que s' estableixi un primer de Maig dels burgesos.

Una pregunta:

—Dat que als conservadors ningú 'ls vol, tothom los detesta; sabriam dirme de qué viuen?

Resposta al canto:

—¿De qué vol que visquin?... De pá de Viena.

Lo rector de Montiró havia comprat una pila de censos, y al pretendre demandar judicialment als pajesos que ell creya que havian de pagarlos, no va trobar un sol individu que 's prestés á servirli d' home bó.

Está vist: los homes bons s' allunyan sistemáticamente de las sotanas y trobo que fan bé.

Ab motiu de la qüestió de las pesquerias de Behering, Inglaterra y 'ls Estats Units han estat á punt de declarar-se la guerra.

Pero la sanch no ha arribat al Atlántich.

Tant als Estats Units com á Inglaterra 'ls agrada molt pescar, pero ni á l' última ni als primers los hi agrada la tunyina.

Alguns conservadors tenen la idea de sortir d' apuros estancant los mistos de cerilla.

Ja veurán com los conservadors, de progrés en progrés, son molt capassos de tornarnos al bon temps de la pedra foguera y del llucuet.

Y 'ls cigarros de la Tabacalera, que son tan cars de mistos!..

Y á propòsit.

Es sapigut que 'ls mistos fregant s' encenen.

¿Y nosaltres, per mes que 'ns freguin, no 'ns acabarem d' encendre may, com una ira de Déu?

¿Qualsevol diria que ja hem perdut lo fósforo!..

Un dato curiós que espigolo en un periódich.

¿Sabem vostés de quants assistents disposala oficialitat del exercit espanyol?

De la friolera de setze mil.

Setze mil homes que havent d' empunyar lo fusell, empunyan l' esombra y la cistella d' anar á plassa, portan recados y treuen á passejar las criaturas dels oficials.

¿No es veritat que tenint aquest dato en compte, l' exercit espanyol resulta ser exercit ben casolá?..

Una frase que s' atribuheix á un famós y opulent banquer barceloní:

—M' hi convensut de la necessitat d' establir un cambi radical en la meua linea de conducta. Desde avuy deixo de dedicarme á las estanqueras, per consagrar-me en cos y ánima á las primas.

En Cánovas, á alguns diputats joves de la majoria que pretenian penjárseli á las barbas, va batejarlos de una manera molt especial.

«—Estoy harto—va dir—de niños góticos.»

¡Niños góticos!

Vaja, si 'ls aludits se consideran ofesos y desitjan tornarli la pilota, apliquinli la pena del Talió: ull per ull, dent per dent, motiu per motiu.

¿Ell los ha dit niños góticos? Donchs digninli abuelo barroco!

Y en paus.

Sobre l' Assamblea de Manresa, rebo pel correu interior lo següent sueltó:

«L' altre dia vaig sentir á un catalanista que preguntava:

—Bé ¿y aquesta Constitució que ara s' acaba de fer á Manresa, ahont la posarán?

Un tranquil li va respondre:

—La cosa es molt senzilla. ¿No porta la estatua de Colón la constitució del any 12 al trasero? Donchs no hi ha mes que aplicar la Constitució catalanista al trasero de la estatua de 'n Güell ó de la de l' Antonlo Lopez.

Ja tenim á n' en Leyro nombrat comandant de municipals de Gracia y organisant una ronda de desanimats per quan vinguin las eleccions.

No podrá queixarse 'l Sr. Paig y Valls: la seva candidatura anirà ab bonas companyias.

Però tot será inútil, per mica que 'ls republicans de las Aforas s' hi empenyin.

Y 'ls republicans de las Aforas no s' hi empenyarán sols una mica, sino un tros ben gros.

La elecció está fixada pel dia 17 del corrent mes.

Dia 17 de Abril: Pasqua de Resurrecció.

Conseqüencia: que 'l Sr. Salmerón ressucitará gloriós y triunfant, mentres que D. Marianet veurá com

lo cos electoral en lloch de la mona, y atés que no fà gens de bondat, li donará 'l gran mico del sigle.

Un altre mico, que podrá afegir á la colecció dels moltíssims que ha rebut en sa llarga carrera de candidat.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

- 1.ª KARADA.—Pa-vi-a.
- 2.ª ANAGRAMA.—A turar—Artura.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—El fantasma de los aires.

Han endavinat las 3 solucions los ciutadans P. Endarrerit, Cap-de trons, P. Vidauga y Un Entenimentat; n' han endavinadas 2 A. Sllonoc y S. y Un Feligrés y 1 no mes J. Borrell y Titet Pastera.

KARADA.

De una nena que 's diu Tot vaig enamorar-me un dia que d' Hu-al revés-tres girat ne va dir que n' era filla.

Y encar que 's dona tercera, á mi segona m' importa, mentres me pugui casar ab ella qu' es tan hermosa.

SALDONI DE VALLCARCA.

ANAGRAMA.

La meua tia Total diu que vol casarse aviat ab cert jove que ha trobat y qu' es de Tot natural.

J. ARÁU GAYA.

TRENCA-CLOSCAS.

MARÍA GASSOT SELLVETS
MATARÓ

Formar ab aquestas lletras lo nom de quatre politichs.

T. T. T.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5.—Nom de dona.
- 1 2 1 4.—Serveix per fumar.
- 5 4 3.—Moneda.
- 3 4.—Nota musical.
- 5.—Consonant.
- 1 4.—Aliment.
- 5 4 1.—Peix.
- 1 4 3 4.—Eyna de carboner.
- 3 3 2 5 2.—Una flor.

J. VIVÉ Y PUIG.

GEROGLIFICH.

Q	U	I	B
T			O
b			N
N			N
I			
T			

UN ESTUDIANT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans N. Argerep, J. Malló, J. Stanley, J. Escolá del Vendrell, J. Salau, P. V. Botiguer, F. Gumá, I. A., Ll. Plá y Tort, J. Moro Tonto, P. G. J., A. Artigas, Joana Cunill, J. Iborra, Lleobrac, Crespis, J. Canals, J. Amorós, Inabela Sabir y C.ª.—Lo que 'ns envian aquesta senmana no fá per casa.

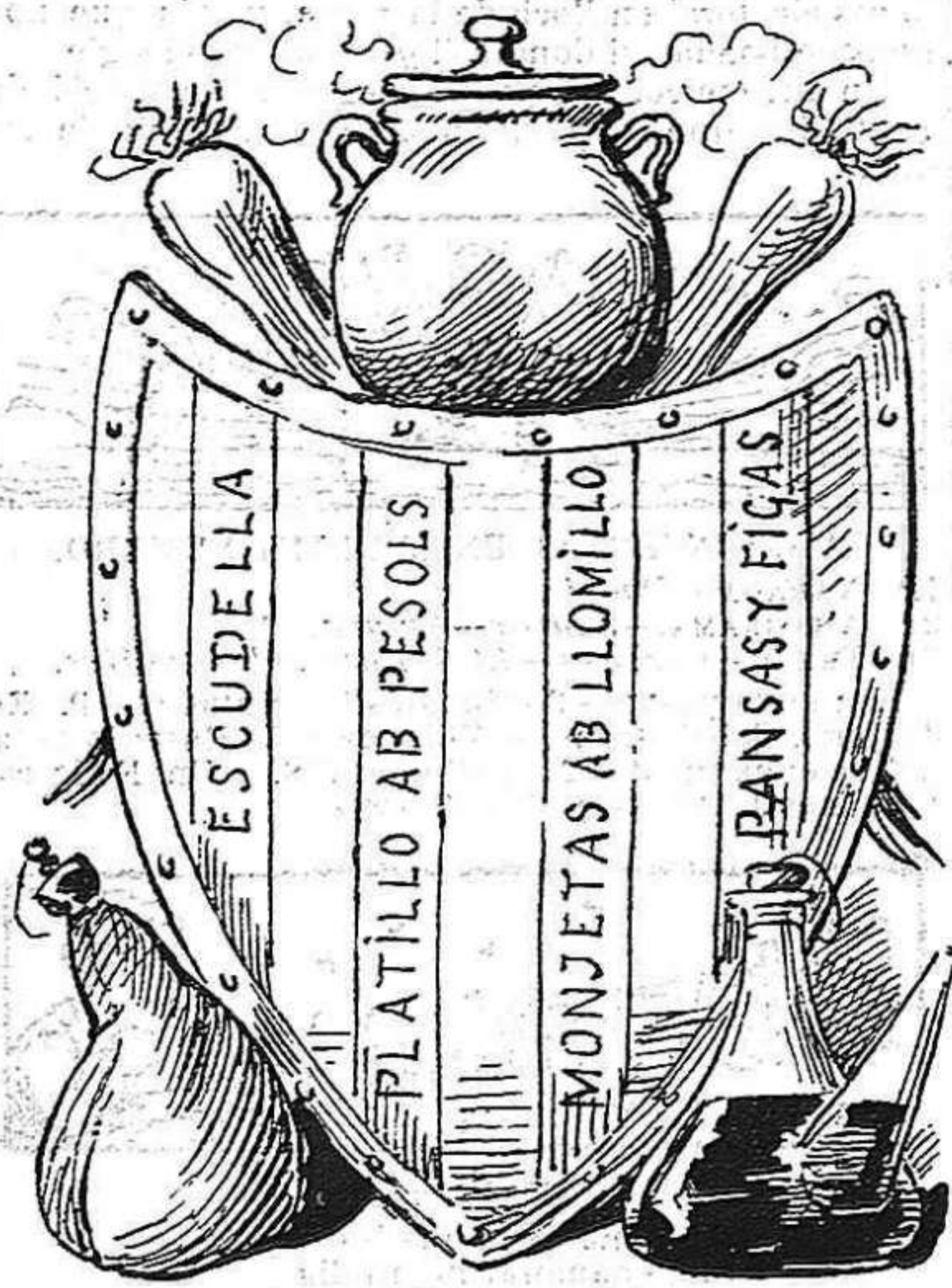
Ciudadans Antonet Ribas, Minaix, F. C. y S., R. Ferriol C. Ramón de Masquefa, P. G. y B. de V., Romántich, Paubert de la Cinta, F. Parera, J. Usón, y Rasca-tripas.—Publicarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudadá R. Puig Rigol: Es inútil que 'ns tornin á enviar la mateixa poesia, ja li hem dit qu' es mansa y no serveix.—F. P. Valls: Va molt bé.—Ali-Bey ben-Morru: La poesia está al pel.—Sidi-Mahomed-Bon-Nas: Amich y marit no consonan: ademés en la xarada hi falta la solució.—J. Arnau: Tindrém present la seva advertencia, tant mes quant la rahó li sobra.—Martí Revoltós: Está molt bé: mil gracias per l' envió.—E. Pujol: Perque 'ls seus dibuixos sigan aprofitables, encare s' ha de practicar molt.—Recullera: En la versificació dels epigramas hi ha molts ripis: es necessari pulir los versos, procurant que surtin ben naturals.—J. Sallutag: La idea del sonet es fluixa: lo demés va bé.—Amad... Oda: Las poesias son aprofitables.—Amadeo: Idem l' epigrama vosté.—Mayet: No hi ha cap inconvenient en fer lo que vosté desitja: pot passar per la botiga: la poesia está bé.—F. de P. Juanico: Idem lo seu sonet.—Ramón de Masquefa: En los seus versos procuri sostenir la mateixa assonancia y guanyarán molt.—Un Estudiant (Vilafranca). Las noticias han de venir firmadas y la firma n' ha de respondre.—J. T. y R: Los versos del sonet están mal acentuats.—A. Saltiveri: Hauriam volgut complaure 'l; pero la noticia va arribar tart.—Sidi Amley et C.ª: La Esquella, tenim cntés que no publica 'l nom dels que endavinan las solucions.

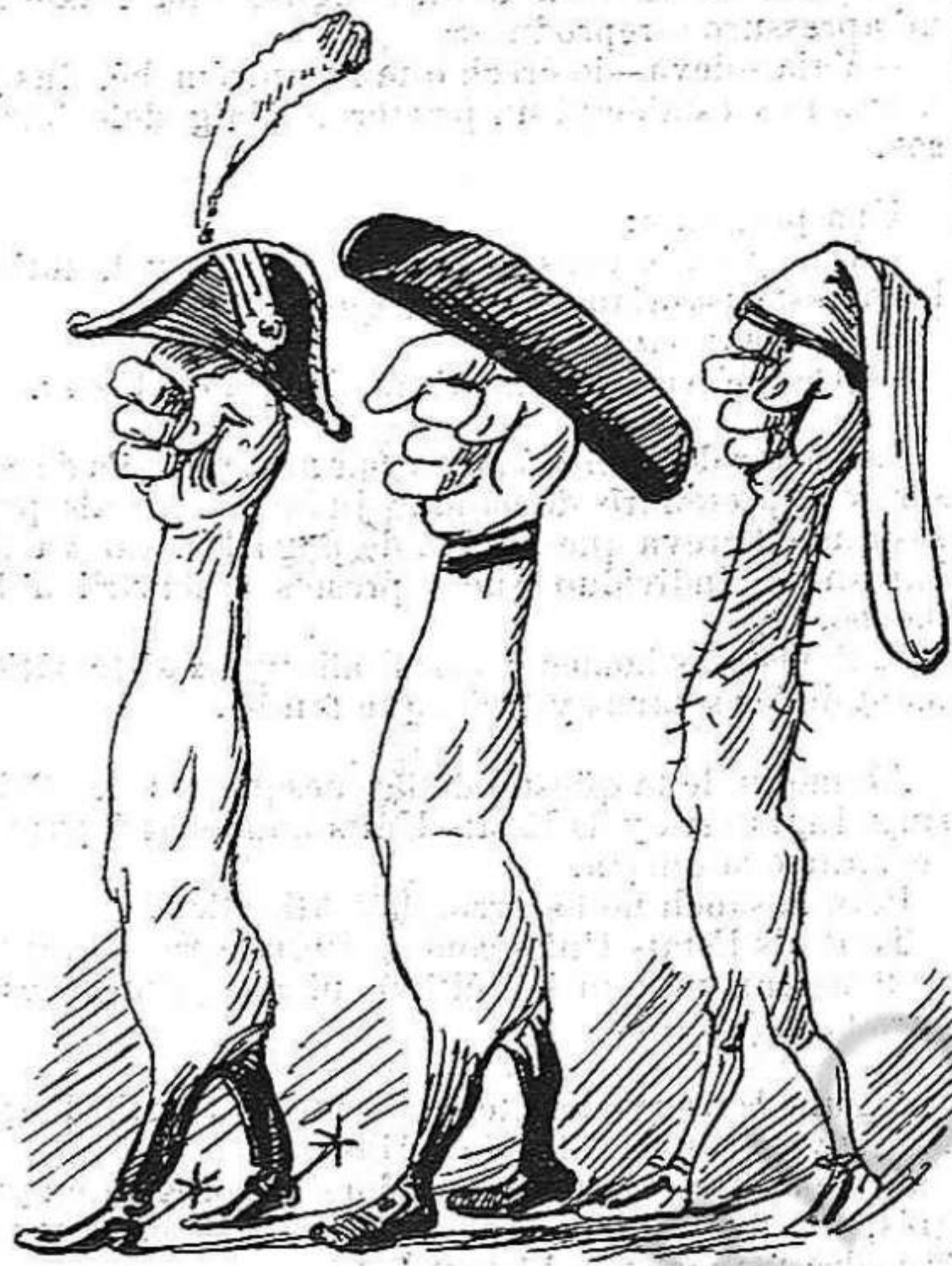
LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

LA ASSAMBLEA MANRESANA.—CÉBAS CATALANISTAS

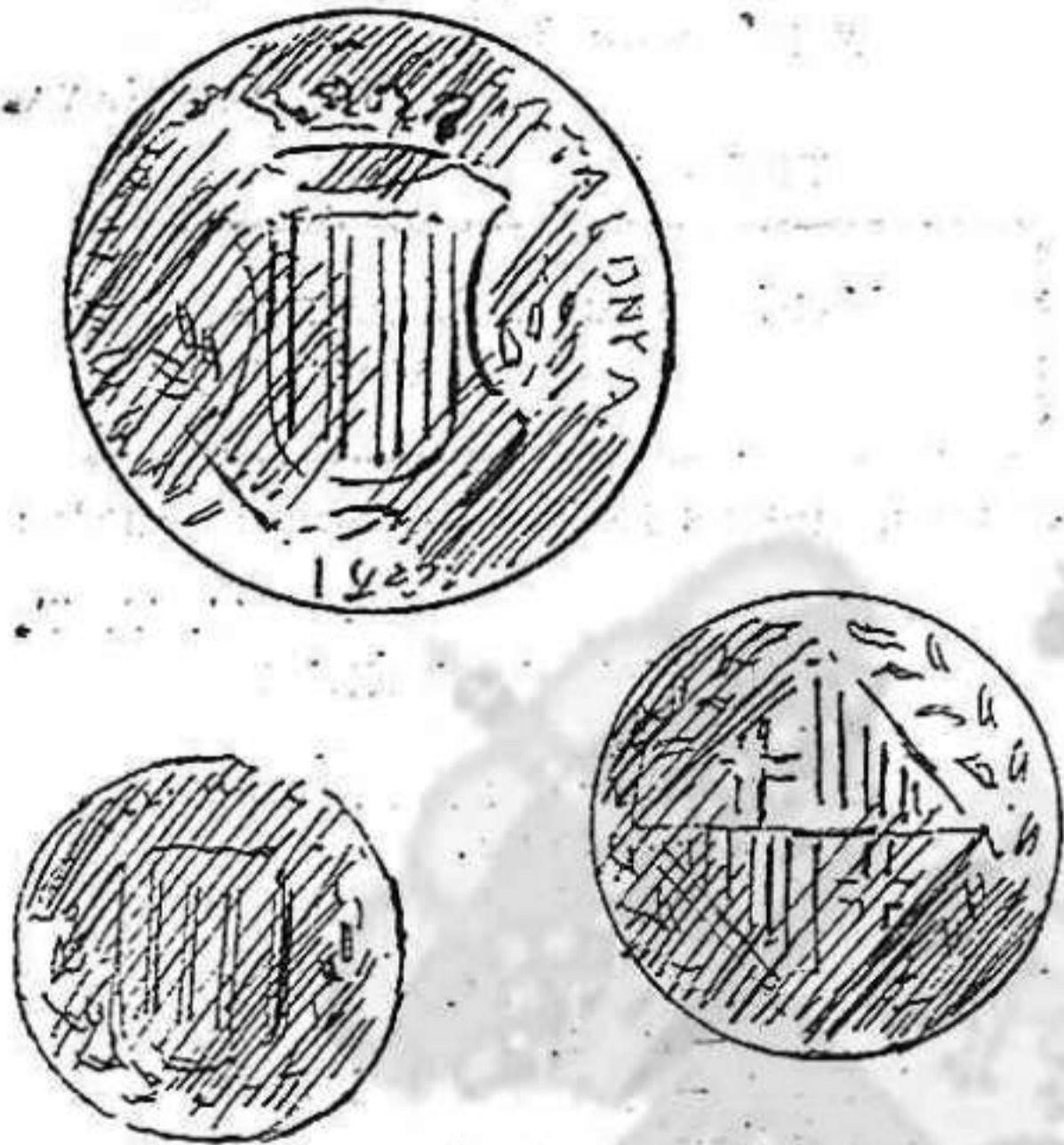
Lo menú del ápat catalanista: Quatre barras; quatre plats.

Los catalanistas restablirán los tres brassos: militar, eclesiástich y real ó popular.

Y per postres s' hi afegirá 'l bras de gitano ab lo cual los brassos serán quatre.

Respecte al sistema monetari, se tornarán á encunyar pessas de sis.

Com tots los empleats tindrán de parlar catalá, los Serenos dirán:— Seré: dos quarts de dotse, tocats: fá xim xim!

Representará 'l poder central en calitat de vi-rey de Catalunya, un príncep de la sanch.

L' exércit catalá se compondrá exclusivament de matents y mossos de la Esquadra.

Tots los cataláns, per donar proba de ver patriotisme, menjarán farinetas.

E tots los catalanistes beurán sempre á galet.

